

vilde virke særlig skadeligt for Agerbrugets Interesser, saa er det jo nok muligt, at det vil volde nogen Ulempe. Men jeg tror ikke, den vil være synderlig stor. Saa er ogsaa der ved at tage i Betragtning, at i de allerfleste Tilfælde ville jo netop Jærne af de tilstødende Fjorde, der have Interesser i Fiskeriet, tillige være dem, der have Interesser af Enganlægget, og det vilde jo da være deres egen Sag, om de ville have disse Gittere eller ej. Omkostningerne ved at rense Gitterne saaledes, at Vandets frie Løb ikke forhindres, ville vistnok ikke være meget store, navnlig vil det jo sikkert ikke være nødvendigt, som det ærede Medlem antydede, at have en Mand staaende der til enhver Tid for at rydde det væk, som kan samle sig op. Endvidere maa man jo lægge Mærke til, at der skal være et vist Rum mellem disse Gitters Tremmer, saaledes at det, der ellers kunde samle sig op, let vil kunne flyde igennem. Og dertil maa jeg blot endnu føje dette, at det skulde dog være underligt, om vi ikke her i Landet skulde kunne have saadanne Bestemmelser, som habes saa godt som overalt i Udlandet, hvor jo Enganlæg spille en lige saa stor Rolle som her, og hvor det ikke vides, at Anbringelsen af saadanne Gittere have voldt nogen som helst Vanstuelighed, men skulde det vise sig, at der var Anledning til at indskrænke disse Bestemmelser, eller at man kunde ordne Sagen paa en anden Maade, er jeg villig til at arbejde med derpaa. Til Slut spurgte det ærede Medlem mig om, hvad der i § 1 skulde forstås ved „andre lignende fjerde Bände“, og navnlig om saadanne Bände som f. Eks. Stabil Fjord, der er ved at gaa over til et blive et fjerdt Bånd, kunde tænkes at falde ind under Fiskerilovgivning. Jeg skal dertil svare, at for det første vil der kun være Tale om hertil at henhøre saadanne Bände, som maa siges at ligne Søer, Naer eller Bække, og dertil vil ganske sikkert Stabil Fjord ikke høre. Men hvad der vil være afgørende, naar Spørgsmaalet kommer til at foreligge Vandbrugsministeren til Afgørelse efter Slutningsbestemmelsen i § 1, vil være det, at naar Fiskeriet i et Bånd er og altid har været fælles for alle, saaledes som Fiskeriet paa Habet er det, vil der aldrig kunne være Tale om at henhøre det paagældende Bånd under de i § 1 første Stykke nævnte Bände. Dette vil netop være det afgørende med Hensyn til, om et Bånd henhører under Bestemmelserne om Fiskerilovgivning eller ej.

Mf. Christensen: Ja, det gør mig ondt, at jeg atter skal trætte ærede Med-

lemmer, men det ærede Medlem for Ringkøbing Amts 1ste Valgrede (S. C. Christensen) fremkom med nogle Bemærkninger, der gøre det nødvendigt for mig at sige et Par Ord om Fredning af Fiskerilovgivning. Jeg havde troet, at vi skulde være blevne fri for de pelagiske Fag, men det er jo Teorien om de pelagiske Fag, der kommer til at spille ind her paa Fiskerilovgivningens Omraade. Hvad der gælder for Saltvandfiskeriet og Saltvandfiskernes Fredning eller Ikke-Fredning, gælder aldeles ikke for Fiskerilovgivning. Naar vi tage de to Fiskerilovgivninger, som jeg særlig har kæmpet for — vi have jo her paa Sjælland hverken Laks, Ørreder eller Foreller, saa om dem kan jeg ikke udtale mig blot med et Tilløb af Sagkundskab, men det er det, jeg forsøger med mer eller mindre Held at gøre for Geddens og Aborrrens Vedkommende — saa vil jeg sige, at medens Saltvandfiskerne lege ude paa Dybet, og Fagene gaa til Vejrs og blive pelagiske, saa er det saaledes med Gedden og Aborren, at de forlade Dybet og gaa ind paa fladt Vand, og de gaa saa langt op, at Gedden kan ligge helt oppe i vaadt Græs; blot paa saa Tommers Vand kunne store Gedder ligge og lege, saa at man kan slaa dem med River og Høtve, — det vider ærede Medlemmer, som høre hjemme paa Landet, ligesaa godt som jeg. Man er derved i Stand til at føre en ren Udryddelseskrig mod dem netop paa den Tid, hvor de forplante Slægten, og at det virker skadeligt for Efterkommerne eller rent umuliggør, at der kommer Efterkommere, synes jeg ikke trænger til nogen nærmere Paavisning. Hvad de ulykkelige Aborrer angaar, skal jeg bemærke, at jeg har forsvaret dem først for deres egen Skyld og dernæst ogsaa som et nødvendigt Moment i Geddernes Fredning. Og endelig skal jeg tillade mig at anføre, hvad vor første Autoritet siger om Aborren, men hvad vor første Autoritet som Medlem af Fiskerikommissionen ikke har gjort Forsøg paa at føre igennem, skønt Aborren havde sit Parti, 3 Mand stærk, i den Kommission, som Regeringen har nedsat. Hr. Adjunkt Arthur Feddersen har udgivet en Bog om Fiskerilovgivning, en ypperlig Bog, der er udkommen i flere Udgaver. Jeg citerer her Udgaven fra 1894, Pag. 59, hvor der staar ordret saaledes: „Saa snart Vegetationen nærmer sig, sker det rigeste Aborrefiskeri ved Hjælp af Garn enten Sættegarn eller Baad, Ruser o. s. v. Herved kan udelægges overmaade meget. Enhver Fiskeriefjer, der raader over et større Aborrefiskeri, burde i sin egen Interesse indskrænke Fangsten i Vegetationen, naar han ikke helt vil lade den ophøre, idet han lader Fiskerne udkaste alle de Fiske, som